

No som "sistèmics"

«Per a l'Estat, rescatar els bancs amb un tsunami de milions era vital i necessari. Els treballadors, els autònoms i els petits empresaris sembla que no ho són pas»

Relatiu o pertanyent a tot l'organisme, a tot un sistemaL'eufemisme triat pel president del govern espanyol va ser "permís retribuït recuperable". Passat pel Google Translate vol dir "el cost del confinament total el pagaran els treballadors, i l'avançaran els empresaris". Una mesura que hauria encaixat perfectament en un govern com el de Mariano Rajoy, però que grinyola força en un govern "d'esquerres i progressista".

Quin contrast tan gran amb la rapidesa amb la que va respondre l'Estat quan qui feia aigua eren els bancs i les grans empreses que viuen del BOE, ara fa 10 anys, quan la crisi financera va fer trontollar l'economia tal i com ara la fa trontollar la crisi del coronavirus. Aleshores es va posar de moda una paraula que fins llavors pertanyia a l'àmbit acadèmic: sistèmic.

El bancs s'havien de rescatar amb diners públics perquè eren "sistèmics". Segons el DIEC, sistèmic és quelcom "relatiu o pertanyent a tot l'organisme, a tot un sistema". Arreu del món, els estats van córrer a salvar les entitats financeres de la fallida. No era una mesura destinada a protegir el 90% de la humanitat, que restava protegida pels sistemes de garanties dels dipòsits, sinó a les mateixes entitats, amb vincles ben travats amb la política i les grans empreses.

També Espanya s'hi va apuntar, amb més entusiasme que mai. Hi va anar més enllà que ningú. Pràcticament a tots els països del món els bancs van recuperar musculatura i van retornar els ajusts públics. A Espanya, els bancs vas recuperar musculatura i... no van retornar res dels més de 60.000 milions d'euros bolcats per l'Estat.

Ara, quan una nova crisi en colpeja amb força, descobrim amargament que treballadors, autònoms i petits empresaris no són "sistèmics". Les quotes de la Seguretat Social es cobraran sense pietat, i els ajuts anunciats demanen gestions i paperassa que faran que arribin -en molts casos- massa tard. Això, els que entren dins dels requisits restrictius i limitats. La gran majoria de les mesures anunciades impliquen endeutar-se amb els bancs per poder pagar impostos, lloguers, nòmines i proveïdors. Qui guanya? Bingo: els bancs. Aquells que un parell d'anys després del rescat ja anunciaven guanys de milers de milions.

La cirera del pastís la va anunciar Pedro Sánchez dissabte al vespre. El confinament total - sí, aquell que des de Catalunya fa dos o tres setmanes que es demanava- finalment ha arribat. Qui el pagarà? L'Estat, amb fons públics? No, amics. Els treballadors obligats a romandre a casa gaudiran d'un "permís retribuït recuperable", que implica que la nòmina d'aquests quinze dies l'avançaran els empresaris (que han vist caure en picar la seva facturació) i l'acabaran pagant els treballadors amb feina extra quan acabi el confinament. Ni un euro públic.

Es pot explicar de les maneres que vulguin. Es pot disfressar amb titulars enganyosos o amb portades pagades a preu d'or, però que els bancs no hagin hagut tornar el rescat i els treballadors, autònoms i petits empresaris s'hagin de pagar el seu, no es pot defensar de cap manera. És una ignomínia.